

taessa sama? Rahhakot olli koddö; kes teab
kaas perrenaene omma täddidega koddö on, ehk
uksed on lükus, kust ma rahha kätte saan?
Ja ilma rahhata need mehhed ka ei sõida.

Ma tean sedda veel praego üsna selgeste,
et need rahha-hädda mõtted, mis minnule
muido suurt süddame wallo olleks teinud, et
need nüüd mo ees nago unnenäggo ollid. Ma
låksin ennam wennides, kui astudes, eddas. —
Sain ühhe silla jure, mis Seine jõest ülle käib.
Wessi josis silla alt läbbi, nago silla tinno,
palla õhk käis ülesse.

Kui ma jáalle terwe ulitsa eddasj ollin läi-
nud ja veel eddasj, siis hakkasin ma jubba
Jummalat tånnama, et sure körwetaja passa-
wa käest ärre piddin sama, — kuulsa Parisi
rohhoaea puud paistsid jubba, seal aerasid wirt-
sumehhed wirtsudega wet ülles pu ladwadest
sadik, pessid pu lehta tolmust puhtaks. Mat-
tokeseks aeks andis mulle suur kunsti näi-
tusse maea omma varjo — låksin veel nat-
tokesse eddasj ülle ühhe platsi minnema, kus
paljo likumist ja sõitmist olli. Siis olli, nago

olleks terve jõggi mo kaela saddand. Üks
mees hakkas mo käest finni, et ma hooste ja
wankrite alla ei piddand sattuma, weddas mind
eest ärra. Mo märk olli ni ärra, et ma head
abbimeest tånnadagi ei märfand.

Kas ma peaks veel kõterisse joudma? mõt-
lesin iisseennenes.

Wåssimus aeras mind paika otsima, kus ma
nattokesse jalga woisin puhata, låksin roh-
hoaea pude sekka, otsisin ühhe pengi, istusin
senna peale, — se olli passa, fest se olli rauast.
Seal seadsin ma ennast lahekste istuma, pan-
nin ühhe põlwe teise peale, aerasin silmad laie-
male, kui nad siamale ollid olnud. — Siis
ma näggin mõnned laste salgad; pari koeri,
kes ühhe põesa ärrest teise nussid; ühhe wanna
naesterahwa, korr käes, kust mina puddel
wålja wahti; ühhe Ahrwika-ma soldati, noor
tüttarlaps käekõrwas, — ja siis matasin ma
pool närtind diekesti peale, mis mo ees rosi
labba peal ollid.

Sedda wennitusse jutto rágin ma sellepär-